

‘Toen ik Do zag, voelde alles anders’

De ene Froger is de andere niet, maar ook Danny (35) beschikt over net zo'n gouden strot als zijn vader René. De eveneens broodnuchtere zanger reist de komende weken voor een tv-programma door Engeland, waarbij de handen uit de mouwen gestoken dienen te worden. Verstoten van luxe en gemak moest de hele familie het zien te rooien met enkel de middelen die voorhanden waren. ‘Bij mij ging werkelijk alles mis wat er maar mis kon gaan.’

TEKST FRANK WAALS
FOTOGRAFIE NL BEELD



M

Meteen maar even wat felicitaties, je hebt een nieuwe single.

'Ik kan je dromen heet ie. Ik zong 'm onlangs tijdens m'n allereerste soloconcert in Hilversum en kreeg zoveel goede reacties, dat we 'm hebben uitgebracht. Voor mij staat het voor iedereen die mij de laatste jaren is ontvallen en er die avond niet bij konden zijn. Opa's, oma's, mijn overleden stiefvader Martin, ik had met al die mensen nog wel een tweede zaal kunnen vullen. Het grappige is dat iedereen die plaat weer heel anders interpreteert. Sommigen zien hun grote liefde voor zich of de kinderen. Het kan alle kanten op.'

Hoe kijk je terug op je eerste concert?

'Ik kan nog steeds niet helemaal plaatsen wat mij nu eigenlijk is overkomen. Af en toe stond ik echt om me heen te kijken, hoe een idee aan de keukentafel kon uitgroeien tot zoiets waanzinnigs. We hebben maandenlang alles in dit project gestopt en wilden niets aan het toeval overlaten. Van locatie tot catering, licht, geluid en band. Met succes. Iedereen stond te genieten. Dat hield ik natuurlijk wel in de gaten. En met een reden.'

'Stond ik daar in de vetsmelterij, als mager jochie tussen allemaal beulen met grote klauwen en dikke nekken. Wat had ik daar in hemelsnaam te zoeken?'

Wat was die reden?

'Ik stond er min of meer met twee petten op. Enerzijds als regisseur die graag wil dat de mensen het naar hun zin hebben, anderzijds als artiest die er nog steeds aan moet wennen dat een avond ineens om hem draait. Dat blijft toch een beetje apart. Een fantastische belevenis, maar om kwart over negen de ochtend erna stond ik alweer met beide benen op de grond en in de auto om m'n dochter naar ski-les te brengen. In de stromende regen! Van vijfhonderd klappende mensen in de zaal, naar klappende regendrupsels op m'n hoofd. Het kan verkeren.'

Heb je veel bij anderen afgekeken?

'Ik denk niet dat ik ergens echt mijn vinger op kan leggen, maar ik heb natuurlijk wel vreselijk veel gezien. Uiteraard bij mijn pa René, maar ook bij anderen. Natuurlijk neem je daar dingen van mee. Het enige wat ik alleen maar wilde, is dat mensen na afloop naar huis zijn gegaan met het idee: dat was wel een heel dikke show! Veel willen volgend jaar weer komen, maar daar zijn nu nog geen plannen voor. Het zou leuk zijn, maar ik ga eerst even bijkomen als je 't niet erg vindt.'

Je bent een zoon van je vader. We denderen door een open deur als we vragen of hij een beetje trots is.

'Dat zal toch wel? Het zingen is me met de paplepel ingegoten. Mijn opa Jan en oma Mien begonnen er al mee toen het in de Jordaan nog de gewoonte was om de hele dag uit ramen te hangen en luidkeels naar elkaar te roepen over straat. Daarna volgde m'n pa en het doet me nog steeds wat als ik een complimentje van hem krijg. Hij is niet de eerste de beste in het vak, dus als hij iets goed vindt, dan zegt dat wel wat. Dit in tegenstelling tot mijn moeder Yolanda die alles prima vindt wat ik doe. Natasja lijkt wel het meest trots van iedereen. Ze staat nog net geen fotokaarten van me uit te delen. Gelukkig maar.'

De komende weken is je familie niet van de buis te slaan, want: een nieuwe real-lifesoap.

'Na *De Froggers: Effe geen cent te makken* uit 2008, gaan we in november voor TLC met vier campers en een caravan Engeland door in *De Froggers: Happy Campers*. Mijn pa is helemaal gek van dat land en gaat, als het even kan, die kant op. Al is het maar voor een paar dagen. Om de twintig meter riep hij: "Mooi, hè?" Nee, we liepen niet met een wandelende Wikipedia-pagina naast ons, want we hebben ook redelijk wat plekken bezocht waar hij ook nog nooit was geweest. We moesten

het helemaal op eigen houtje zien te rooien, ver buiten het zicht van luxe hotels.'

Dat is in deze serie uit den boze?

'Men denkt bij ons misschien al snel dat we uit-slovers zijn, maar het tegenovergestelde is waar. We vinden het nog steeds het gezelligst om lekker eenvoudig met een biertje en een plakkie worst bij elkaar te zitten, slap te ouwehoeren en muziek te luisteren. Of om je zaakjes op te lossen, want met zoveel familieleden heb je ook te maken met net zoveel verschillende meningen en bij mijn camper ging werkelijk alles mis wat er maar mis kon gaan. Daar moet je je handen dan even vies voor maken.'

Dat heb je eerder gedaan, toch?

'Je moest eens weten. Op mijn zestiende stopte ik met school en de ochtend erna stond m'n stiefpa al naast m'n bed: "Als we niet meer leren, dan gaan we aan het werk. Jij gaat mee naar de vetsmelterij!" Stond ik daar, als mager jochie tussen allemaal beulen met grote klauwen en dikke nekken. Wat had ik daar in hemelsnaam te zoeken? Toch heb ik er een paar jaar lang de tijd van mijn leven gehad en zou ik het zo weer doen.'

Wat trof je er aan?

'We zaten in de veesector, dus van koeien-, varkens- en schapenkoppen tot darmen en poten, alles kwam voorbij. We verwerkten er het afval van slachthuizen door het te smelten of te malen. Soms kwamen mensen op het terrein een kijkje nemen en hingen ze na vijf seconden al brakend boven het toilet. Toen ik eenmaal van het werkende leven geproefd had, wilde ik niet meer terug de schoolbanken in. Handen uit de mouwen paste mij veel beter. Bovendien was het de ideale plek om mijn zangkunsten te oefenen. Met al die luidruchtige machines om je heen en oordopjes in, hoor je jezelf heel goed. Ik heb menig liedje dat ik nu sta te zingen daar eerst uitgetest.'

Later kwam je in het café van je grootouders – Bolle Jan – terecht, maar ook al ben je al een tijdje huiszanger af, ik zie hier geen enkele foto van je hangen.

'Goed dat je het zegt, daar ga ik eens wat mensen op aanspreken. Waar ik ook kijk, ik zie enkel maar m'n pa voorbijkomen. De toko is eindelijk weer open, nadat er drie maanden lang grondig is verbouwd. Dat was wel nodig ook, anders was de boel uiteindelijk een keer in elkaar gesodemierd. De hele voorgevel en de achterkant zijn eruit gegaan en vervangen voor een geheel nieuwe fundering. In de restauratie

is zoveel mogelijk bij het oude gebleven, om het vertrouwde gevoel niet kwijt te raken. Zo is de bar die er nu weer staat dezelfde als daarvoor en is er maar aan één kant een behangetje aan de muur en wat tegels op de vloer vervangen, omdat ze het originele motief nergens meer konden krijgen. De toiletten hebben een opfrisbeurt gehad en de boxen staan weer aangesloten. Nu kunnen we weer honderd jaar door.'

Hoe ziet het ritme van een optredend artiest eruit?

'Een stuk beter dan voor corona. Die periode van even niets heeft me wel goed gedaan, want daarvoor was mijn ritme goed naar de klote. Al was ik net zo blij toen we eindelijk weer mochten met z'n allen. Eindelijk weer dat toneel op en de mensen vermaken. Nu weet ik werk en privé wat beter te verdelen. Ik sta om een uurtje of zeven op, ga dan meteen sporten zodat ik daarna de hele dag nog voor me heb. Zes dagen per week laat ik snoep en chips staan en alcohol is er helemaal uit. Ik heb weleens te diep in het glaasje gekeken, nam ook weleens vaker een biertje meer dan goed voor me was, maar dat ligt allemaal achter me.'

Met als resultaat?

'Dat de kilo's eraf vliegen en ik meer energie heb voor de kids. Fallon en Scottie vragen namelijk nogal wat aandacht. Tegen half twaalf 's avonds kijken mijn vriendin Ann Dominique en ik elkaar vaak al aan van: zullen we maar naar boven gaan? Dan zijn we gebroken. Voorheen begon dan voor mij de avond pas, al zien de weekenden er met optredens natuurlijk weer anders uit. Mensen duiken niet om tien uur 's ochtends al de kroeg in.'

Jaren geleden vertelde je ons wel zes kinderen te willen.

'Nou, daar ben ik wel van teruggekomen. Het ging niet zonder slag of stoot en we hebben aardig wat euro's uitgegeven aan testen en hormoonpillen, maar niets hielp. Uiteindelijk zijn we uitgekomen bij alternatieve geneeswijze, waarbij ik mijn hele levensverhaal moest vertellen en dagelijks pilletjes onder m'n tong >

NIEUWE REVU ONTMOET DANNY FROGER

Waar? Café Bolle Jan in Amsterdam op een stille maandagmiddag. Tijdens het interview staat op de achtergrond de radio aan. En wie horen we? Danny: 'Hé, wacht eens even. Dat ben ikzelf. Grappig, zeg.' **Verder nog iets?** Vanaf 1 november is hij, samen met de Froger-familie, te zien in *De Froggers: Happy Campers* op TLC.



‘Ik zat al in de stoel van de tatoeëerder, toen Do ineens belde. ‘Als je ’m af maakt, dan ga ik bij je weg’

moest leggen. Totale onzin wat mij betreft, maar toeval of niet, binnen een mum van tijd was Do zwanger. Ik heb haar wel zes keer opnieuw naar de apotheek gestuurd om nieuwe testen te halen, want ik geloofde het niet. Maar toch, er was daadwerkelijk een kleine op komst.’

En daarna nog een keer.

‘Daar was ik aanvankelijk niet zo blij mee. Vlak voor mijn 34ste verjaardag lag ik op de bank met naast me een positieve coronatest. Vervolgens komt Do thuis met ook een test. Ook positief. Nee, hè! Lekker dan. Gelukkig bleek het om een zwangerschapstest te gaan. Met deze twee dames is ons gezinnetje wel compleet. We zijn een mooi even getal, wel zo makkelijk met vakanties boeken. Ik denk dat de kans groter is dat we een keer gaan trouwen dan dat er nog

een broertje of zusje bij komt. Do heeft in haar hoofd wat iedere vrouw heeft, namelijk: een groot feest, mooie jurk, taart, vrienden, familie, alles erop en eraan. Daar moeten we dan maar voor gaan.’

Heb je haar al gevraagd?

‘Nee, dat komt nog. En het mag van haar natuurlijk geen simpel aanzoekje thuis aan de keukentafel worden. Ik moet er wel een beetje moeite voor doen. En ze mag het uiteraard niet aan zien komen. Mij kennende zal het wel weer in de soep lopen. Ik ben af en toe echt een botte boer. Ik zal er echter alles aan doen om haar te vragen op het moment dat ze het ’t minst verwacht. Daarna doorpakken, want vragen betekent binnen een jaar trouwen. Desondanks zie ik het hebben van kinderen als een grotere verbintenis dan het huwelijk.’

Omdat ‘alles kapot kan’?

‘Je kunt altijd van elkaar scheiden en met geld over en weer gooien, maar door een kind blijf je altijd aan elkaar verbonden. Als ik zie hoe zij als moeder met die kleintjes omgaat en het steeds maar volhoudt, dat is echt absurd. Alsof ze al handenvol andere kinderen heeft grootgebracht. Met mijn geduld waren we echt niet zover gekomen. Ik heb het wel, maar ken toch ook m’n momenten dat ik als Al Bundy op de bank lig en met rust gelaten wil worden. Filmpje kijken of een beetje tv. Laat mij maar gaan. Die scheiding zal er overigens nooit van komen.’

Omdat jullie het potje en het dekseltje zijn...

‘M’n pa en Natasja hebben de dertig jaar al ruimschoots volgemaakt en zoals het er nu uitziet, gaan wij dat ook makkelijk halen. We hebben weleens discussies, maar nooit echt ruzie. We hoeven weinig aanpassingen naar elkaar te doen, want het gaat allemaal redelijk vanzelf. Soms krijg ik weleens naar mijn hoofd dat ik m’n rommel achter me moet opruimen, maar ook daar valt wel mee te leven. Daarom wonden we ook na anderhalve maand al samen.’

Jullie lieten er geen gras over groeien!

‘Omdat dat ook niet hoefde. We kroppen irritaties niet op, gooien alles eruit en laten elkaar vrij. Als ik na het voetballen nog even de kroeg in wil dan is dat geen probleem. Je hebt van die vrouwen die daar enorme heisa om maken, maar zo zitten wij gewoon niet in elkaar. Vóór Do was ik anderhalf jaar vrijgezel en voelde ik me weleens wat leeg. Vrouwen ontmoette ik zat, maar toen ik haar zag, voelde alles anders. Ik was meteen op m’n gemak.’

Ze was in het begin alleen niet zo blij met je tatoeage.

‘Ik wilde het complete verhaal van mijn favoriete film *Gladiator* op mijn rechterarm laten zetten en begon bovenaan bij m’n schouder. Ik zat echter al in de stoel van tatoeëerder Joey Boonen in Geldrop, toen Do ineens belde: “Als je ’m af maakt, dan ga ik bij je weg.” Wat moest ik nu? Mijn schouder was al af. Ik bedacht me snel waar ik Do wel blij mee zou kunnen maken. “Een paard,” riep ik! “Gooi er maar een paard onder. Daar is ze gek op.” Ikzelf ben allergisch voor die beesten, maar niet voor een tatoeage.’

En? Een vreugdedansje bij thuiskomst?

‘Twaalf uur lang heb ik in die stoel gezeten om het in één sessie af te krijgen, maar toen Do het zag, besloot ze meteen om aan de andere kant van het bed te gaan liggen. Zo hoefde ze ’m niet te zien. Misschien moet ik aan die kant maar “slaap lekker” laten tatoeëren. Op die plek staat echter al mijn geboortedatum in Romeinse cijfers. Ooit eens laten zetten met vrienden op het Leidseplein. Toen m’n vader het ontdekte, heeft hij twee weken niet met me gesproken.’

Het schijnt dat je, naast vetsmelter en zanger, ook nog een blauwe maandag verloskundige bent geweest?

‘Bij onze eerste, ja. Toen ze er al half uit was, vroeg de echte verloskundige ineens of ik het laatste stukje wilde doen. Ik schrok daar niet van, want ik had die hele dag überhaupt al heel geïnteresseerd met alles meegekeken. Ik liep zelfs met alle benodigde apparatuur door de gangen van het ziekenhuis omdat er dat weekend een personeelstekort was. Ach, dan helpen we toch gewoon een handje? En toen dus die bevalling. Fallon was minder fragiel dan je zou denken bij een baby. Ik heb gezien hoe ze eruit kwam. Meteen die benen de lucht in als een halve acrobaat.’

Heeft ze die aangeboren gave vastgehouden?

‘Ze is echt helemaal nergens bang voor. Ze klimt om de haverklap op onze chowchow Sjaak, trekt aan z’n oren en voert hem plakjes worst. Ook andere honden, katten en zelfs volwassen paarden knuffelt ze. En gaat ze mee uit eten, dan kun je haar gewoon loslaten. Ze spreekt iedereen aan, tot het personeel aan toe. Ze is heel open en sociaal en kent wat dat betreft totaal geen schaamte. We hebben echt een geval apart. Met Scottie is ze gelukkig een stuk voorzichtiger. Ze wil voortdurend helpen door luiers en doekjes aan te geven. Laatst gingen we koekjes bakken en wilde ze haar zusje er ook één geven.

Dan moeten we haar nog wel uitleggen dat dat nog even niet gaat.’

Ook zij wordt vanzelf een keer zestien...

‘Dan staat papa met een knuppel achter de deur. Ik merk nu al bij mijn nichtje van die leeftijd dat het langzaam begint te branden. Wacht jij nog maar even met jongens, denk ik dan. Uiteindelijk zal alles wel op z’n pootjes terechtkomen, zolang je maar open en eerlijk naar elkaar bent. Dat zei mijn moeder mij ook altijd. Ze had liever dat ik alles gewoon thuis deed, dan ergens stiekem in een steeg. Ik hoop niet dat Fallon en Scottie foute vrienden op hun pad tegenkomen en een of andere gekke rebel worden, maar ook daarin kun je je kind tot op zekere hoogte beschermen.’

Kun je daar een voorbeeld van geven?

‘Door bijvoorbeeld heel bewust de beste school uit te kiezen en niet per se de dichtstbijzijnde om de hoek. Laat ze nu nog maar lekker kind zijn, de rest komt later wel. We grappen weleens dat onze oudste later gaat trouwen met Angelito, het zoontje van collega John West. En wie weet komt ze op een dag met de staart tussen de benen thuis omdat ze iets moet vertellen. Dat deed haar vader immers ook al op jonge leeftijd. Zo zat ik al op mijn zesde, in de auto bij mijn moeder en m’n gezicht vol met roetvegen, glashard te ontkennen dat ik een fikkie gestookt had. Je rook het echter aan alle kanten, dus er was geen ontkennen aan.’

Is René een leuke opa?

‘Daar geniet hij wel van. Vroeger had hij daar, denk ik, te weinig tijd voor. Nu kan hij er geen genoeg van krijgen. Dat zie je ook terug in de serie. Ze komen ruimschoots voorbij. Je bent immers met de hele familie op pad of je bent het niet. Daar horen die kleintjes gewoon bij. Ik snap het besluit van iemand als Dave Roelvink om die van hem buiten beeld te houden echter ook. Dat is ook prima. Iedereen maakt daarin zijn of haar eigen keuze.’ ✕